

med den fastsatte Maksimalpris et ikke ringe Tab, og det kan ikke nægtes, at den Byrde, som derved paalægges, hviler i høj Grad paa en enkelt Samfundsklasse, endogsaa, som det er sagt her flere Gange, særlig den fattigste Del af den, og paa en vis Landsdel, og ligeledes særlig paa den fattigste Del af denne. Det forekommer os, at et saadant Tab, en saadan Byrde, burde være fælles, burde bæres af hele Samfundet. Vi er klar over — det er ogsaa blevet udtalt her fra flere Sider —, at Brødet er vort vigtigste Næringsmiddel. Derfor forekommer det ogsaa os, at under saa vanskelige ekstraordinære Forhold som de nuværende maa der drages Omsorg for, at den fattige Befolkning i Landet kan faa Brødet til en rimelig Pris, en Pris, den virkelig kan betale. Men naar alle erkender, at dette er rigtigt, tror jeg ogsaa, at alle maa erkende, at det er en Samfundssag, og at derfor det Tab og den Byrde, som foraarsages, maa bæres af Samfundet, af Staten, og ikke lægges over paa de Dele eller Klasser af Befolkningen, som har daarligst Raad til at bære den.

Naar vi, trods de Udtalelser, jeg her har fremsat, ikke kan stemme for den af Forespørgerne fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen, men maa stemme imod den, er Grunden dertil følgende: Den højtærede Indenrigsminister har, før Forslaget blev stillet, bestemt udtalt, at han ikke kunde imødekomme den ene Halvdel af Forespørgselen. Altsaa indeholder det af Forespørgerne stillede Forslag i Virkeligheden et politisk Mistillids-votum, thi hvis det blev vedtaget, maatte Regeringen eller i alt Fald Indenrigsministeren gaa, og det vil vi ikke være med til at bevirke. Vi har Tillid, fuld Tillid, til denne Regering, og ikke mindst til dens Indenrigsminister, og under en Situation, der ikke alene er meget vanskelig, men i Virkeligheden farlig, vil vi nødtigt være med til at fjerne en Regering, hvis hele ærlige Villie og Stræben gaar ud paa at bevare Landet og Folket fra Ulykke — det er dog det vigtigste og største —, selv om der en enkelt Gang, som maaske nok her, er grebet noget forkert. Det er Grunden til, at vi vil stemme mod det af Partiet Venstre stillede Forslag. Hvad den anden, den af det ærede Medlem fra Lejre (Niels Frederiksen) fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen, angaar, betragter vi den egentlig for en væsentlig Del som overflødig, men da Indenrigsministeren har udtalt, at han vil fortsætte Bestræbelserne for at skaffe Landet tilstrækkeligt

baade af Korn og Foderstoffer, og da Ministeren tillige har erkendt, at visse Dele af Landet, særlig Jylland, ved Forbudsbestemmelsen i Forbindelse med den fastsatte Maksimalpris bliver ramt haardere end andre Dele af Landet, og Ministeren ligeledes har udtalt sin Villighed til at lette Adgangen til Foderstoffer, særlig Majs, for disse vanskeligt stillede Ægne samt erklæret sig villig til at medvirke til, at de paagældende Folk, dersom der bliver Trang dertil, til Foraaret kan faa Sædekorn til rimelige Priser, saa vil vi stemme for denne Paastand. Den tredje Paastand paa Overgang til Dagsordenen, altsaa den, der er fremsat af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgekreds (Schovelin), Hjøres Dagsorden, er for mig noget mere tiltalende end den, der er foreslaet af Partiet Venstre, og overfor denne agter vi at afholde os fra at stemme.

Pinstrup: En hel Række Talere har nu haft Ordet, og alle har de været enige om at gaa imod Regeringens Kornpolitik. Den ærede sidste Taler (Rasmus Hansen), de radikales Finanslovdorfer, gik jo ogsaa derimod. Det ærede Medlem var ganske enig i den Opfattelse, at man skulde skaffe billigt Brød; men det var en Samfundssag, og man burde udligne Byrderne — netop det, Regeringen ikke vil være med til. At det ærede Medlem saa bebuder at ville stemme i Uoverensstemmelse med denne sin Overbevisning om dette saglige Spørgsmaal, bliver jo en Sag for sig. Men jeg vil for mit Vedkommende som Nordjyde føje min Protest til de Protester, der i Aften har lydt fra Vest- og Midtjylland. Den nuværende Regering har forlangt og faaet en udstrakt Magt, og den har brugt denne Magt. Og nu er det jo ganske naturligt, at den ogsaa har begaaet Fejl; en hvilken som helst Regering, der havde begæret og faaet en saadan Myndighed som den nuværende, vilde under denne Situation være kommet til at begaa Fejl. Men der er Forskel paa Fejlene; der er Forskel paa Fejlens Art og Fejlens Størrelse, og jeg mener rigtignok, at dette Fejlgreb, som jeg anser Regeringens hele Kornpolitik for at være, er et meget stort Fejlgreb, som ikke burde have fundet Sted — denne Fastsættelse af Maksimalpris paa et Tidspunkt, da Tilførselen fra Udlandet ikke var udelukket, og Ekspropriation til en Maksimalpris, der er 3—4 Kr. under Dagsprisen, opfylder ikke Grundlovens Ord om fuldstændig Erstatning.